
Spesialistutdanningen for leger

KOMMENTAR

INGVILD SKINSTAD FOSSUM

infos@ous-hf.no

Ingvild Skinstad Fossum er spesialrådgiver i Regional utdanningscenter Helse Sør-Øst.

LEIF MARTIN HOKSTAD

Ingen av forfatterne har oppgitt interessekonflikter.

Hovedargumentet for at det skal brukes tid og ressurser på å gi legene supervisjon og veiledning er at legene skal bli trygge og selvstendige spesialister med en praksis som er preget av moralsk integritet og intellektuell uavhengighet. Nå er det krav om flere veiledningsmøter og mer supervisjon. Det vil ha konsekvenser, ikke bare for læring og utvikling, men også for drift. Frykten for at effektiviteten skal gå ned, og at kostnadene i forbindelse med kvalitetsreformen skal bli skyhøye, kan føre til at vi ikke tør å legge til rette for flere slike avgjørende møter. Møtene er ikke bare nødvendige for legene som skal utdannes, men de er livsviktige for pasientene som skal motta tjenester av høy kvalitet.

Ingrid Neteland skrev i Tidsskriftet en hilsen til erfarne kolleger fra en lege i spesialisering (LIS) (1). Hun har akkurat begynt å arbeide som lege og vil gi uttrykk for hvor viktig hun synes det er å ha en mer erfaren kollega ved sin side både for trygghet og for læring. Netelands leserinnlegg er viktig av flere grunner. Hun beskriver klinisk praksis som en læringsarena preget av at erfarne kolleger er tilgjengelige for konsultasjon. Utfordrende dialog bidrar til refleksjon og til å finne frem til relevant kunnskap, samtidig som de tilfører ny kunnskap. Dialogene får Neteland til å forsøke seg med egne vurderinger og til å prøve seg med å ta kliniske beslutninger. Hun beskriver en kollegial støtte i klinikken som gir mening og retning.

Tanken om at unge uerfarne leger skal ha støtte fra eldre kolleger er gammel (mestersvenn-prinsippet). Nærhet mellom erfaren lege og uerfaren lege har vært en forutsetning for å lykkes med å kvalifisere nye leger. Organisering av sykehusene har i moderne tid gjort avstanden mellom yngre og eldre leger større enn før. Unge leger blir satt til å utføre selvstendige oppgaver som de tidligere ikke fikk utføre før det var gått en stund.

Å ha ansvar for spesialistutdanning innebærer å legge til rette for læring i klinisk praksis. Unge leger må få delta på operasjoner som utføres av eldre leger. De må få gå visitt med mer erfarne leger. De må ha mulighet til å konsultere kollegaen i poliklinikken. Legene må kunne kombinere forskningsbasert kunnskap, klinisk ekspertise og pasientpreferanser. Bare hvis det legges til rette mer og bedre supervisjon og veiledning viser vi at vi tar ansvar for spesialistutdanningen og forstår hva som kjennetegner utdanning av høy kvalitet.

LITTERATUR

1. Neteland I. Hilsen fra en fersking. Tidsskr Nor Legeforen 2018; 138. doi: 10.4045/tidsskr.18.0470. [CrossRef]

Publisert: 14. januar 2019. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.18.0952
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 9. juli 2026.